

DARREN SHAN

DEMONATA – KNIHA PÁTÁ

Krvavá kreatura

COO
BOO

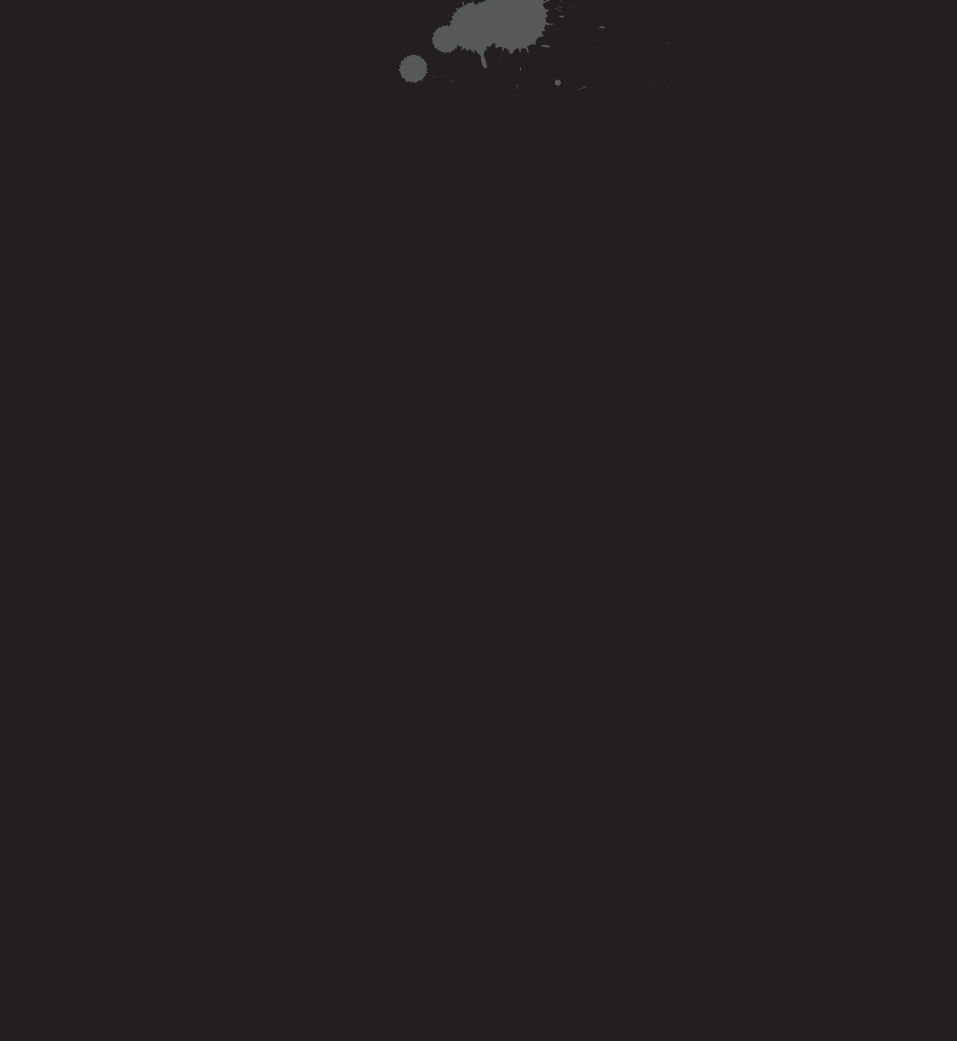
COC
BOO

Darren Shan

KRVAVÁ KREATURA

COC
BOO

Přeložil Richard Podaný

Translation © Richard Podaný, 2012

Copyright © Darren Shan 2007

Cover design © HarperCollinsPublishers 2008

Illustration © Mel Grant

ISBN 978-80-7447-214-5

Věnováno
Mary Barryové (mé babičce),
která přemohla bestii mnohem strašlivější,
než jaké kdy čelil Grubbs Grady;
jsem rád, že tu jsi pořád s námi, babi!

ŘEV (Řád extrakce vnitřností) získávají:
Catherine „Hrdlořeznice“ Holmesová
Katie McGowanová – naše nová zabijácká
kamarádka!

Zodpovědná mágyně:
Stella „Odíračka“ Paskinsová

Další magická podpora:
Christopher Little a jeho démonická družina

PRVNÍ ČÁST

LOCH

TEN SADISTA SANDMAN

Ruce mám celé od krve. Běhám po lese. Jsem nahý a je mi to jedno. Jsem zvíře, žádný člověk. Zvířata nepotřebují šaty.

Krev mám i na jazyku. Nejspíš jsem nedávno žral. Nevzpomínám si, jestli nějaké zvíře, anebo člověka. Ani jedno by mi nevadilo. Mám pořád hlad... na tom jediném sejde. Musím si najít něco dalšího na zub. A brzy.

Přeskočím padlý kmen. Při dopadu mi pod bosýma nohama prasknou nějaké větvičky a zapadnu do bahna. Svalím se a začnu výt. Větvičky mě pobodají. Koutkem oka zahlídnu, jak na mě z bahna zírají ohnivé rudé oči. Nebyly to větvičky, byly to zuby! Mrskám nohama, řvu, ale nic se neozývá...

...a všude kolem se rozletuje bahno a kůra. Podezřívavě se dívám na ten sajrajt, a srdce mi zase tluče normálně. Spletl jsem se. Nestal jsem se obětí žádného obludného dítěte s tlamami ve dlaních rukou a s ohnivými kuličkami místo očí. Je to jen díra v zemi, plná bláta a přikrytá kousky větví a listí.

Mračím se, vstanu a otřu si nohy do čista chomáči trávy. A zrovna když se snažím vytáhnout si nehty nějaké třísky, ozve se hlas: „Grubbsi...”

Nedojde mi hned, co to je za jméno. Pak si ale rozpomenou – je to *moje* jméno. Anebo dřív bývalo. Opatrně zvednu hlavu, podívám se, čenichám, ale cítím jenom krev.

„Grubitschi...” drmolí hlas a já začnu vztekle vrčet. Své pravé jméno nenávidím. Ani Grubbs není nic moc, ale pořád lepší než Grubitsch. Nikdo mi tak nikdy neříkal, jen maminka a sestra Gret.

„Nenajdeš mě...“ posmívá se hlas.

Rozeřvu se do lesní tmy, pak se vrhnu do jednoho křoví, protože si myslím, že hlas se ozývá právě odtamtud. Prodírám se keři, ale na druhé straně nic není.

„Samá voda,“ směje se hlas odněkud za mými zády.

Bleskově se otočím a mžourám, ale nevidím nikoho.

„Tady,“ špitne hlas. Tentokrát zní zprava.

Pořád mžourám a sunu se stále blíž, blíž ke zdroji toho hlasu. Připadá mi, že bych to neměl dělat, jako by to byla past. Ale nemůžu vycouvat. Vábí mě tam zvědavost, ale i něco jiného. Ten hlas patří nějaké dívce a já si myslím, že vím které.

Zrovna když se chystám obejít jeden strom, vlevo se něco pohne. Ve světle měsíce se zavlní osm dlouhých bledých paží. Desítky maličkých hadů začnou syčet a svíjet se. Vykřiknu strachem a zakryju si před tou hrůzou oči, takže se o ten strom uhodím. Vteřiny utíkají, ale nic na mě neútočí. Spustím ruce a dojde mi, že to nebyly paže, jen větve několika sousedních stromů. A nebyli to hadi, jen nějaké šlahouny pohybující se ve větru.

Je mi zle, ale přinutím se k chabému uchechtnutí, pak proklouznu za strom a dál hledám toho, kdo mě volal.

Jsem na břehu rybníka. Zamračeně se na něj dívám. Tenhle les znám a žádný rybník by tu být neměl. Jenže přesto tu je a na jeho klidné hladině se zrcadlí měsíc. Mám žízeň. Krev mi zaschla na jazyku a zůstala hnusná chuť podobná mědi. Dřepnu si, chci se z rybníka napít, jsem na všech čtyřech a skláním k vodě hlavu jako vlk.

Než se napiju, uvidím v zrcadle hladiny vlastní obličej. Všude krev, zaschlé kusy krve na kůži a ve vlasech. Strachem vypoulím oči. Ne kvůli krvi, ale protože jsem za sebou zahlédl něčí stín.

Začnu se otáčet, ale je pozdě. Ta dívka mi surově strčí hlavu dolů a já vletím pod hladinu. Voda mi zaplní ústa, dusím se. Chci se bránit, ale je silná. Drží mě pod vodou a mně se plní plíce. Měděná chuť nemizí, takže zděšeně a fascinovaně zamrkám a dojde mi, že ten rybníček je vlastně plný krve.

Moje tělo už ztrácí vládu, ale dívka mě vytáhne za vlasy ven a řezavě se směje tomu, jak honem zděšeně nabírám dech. „*Odjakživa jsi byl zbabělec a budižkničemu, Grubistchi,*“ šklebí se. „Gret?“ zaskučím a poulím oči na posměšný úsměv své sestry. „Já myslel, že jsi mrtvá.“ „*Nejsem,*“ zakrákorá, přimhouří oči a čumák se jí protahuje. „*To ty.*“

Její obličej se mění v tlamu nějakého zmutovaného vlka a já se rozplácnu. Rád bych utekl nebo jí zasadil pár ran, ale dokážu jen sedět a upírat na ni zrak. A pak, když proměna skončí, Gret otevře tlamu, co to jde, a zavyje. Hlava sebou škubne dopředu. Tesáky se mi sevrou na hrdle. Zakousne se.

Probudí mě dusivý pocit. Rád bych řval, ale ve fantazii mě Gretiny tesáky dál drží za krk. Jsem stále napůl ve snovém světě, snažím se svou mrtvou sestru mlátit. Když pěstmi nic nezasáhnu, promnu si oči a najednou zase vidím kolem sebe ložnici.

Tlumeně skučím, sedám si a spustím nohy přes kraj postele. Přikryju si dlaněmi tvář a vybaví se mi to nejhorší ze snu, pak se rozklepu, vstanu a jdu do koupelny. Dneska už nemá cenu pokoušet se zase usnout. Z minula mám zkušenost, že kdybych to udělal, noční můry budou ještě horší.

Ve dveřích se zarazím, najednou vím zcela jistě, že v šeru číhají démoni. Pokud rozsvítím, napadnou mě. Víím, že to je k smí-

chu, jen dozvuk snu, ale přesto se můj prst jen chvěje ve vzduchu před vypínačem a odmítá ho stisknout.

„Do hajzlu s tím vším,“ vzdychnu si nakonec a jdu dál. Tuhle noc, stejně jako spoustu jiných, dovolím svému strachu, ať je po jeho, a jdu na záchod potmě.

MIZÉRIE

„Jasně že mám noční můry. Kdo je nemá?“

„Každou noc?“

„Ne.“

„Většinu nocí?“

Odmlka. „Ne.“

„Ale často?“

Pokrčím rameny a uhnu očima. Jsem v kanceláři pana Mauche. Mrzout Mauch – náš školní poradce. Několikrát týdně takhle úřaduje. Pokecá s těmi žáky, kteří nestíhají úkoly, buď kvůli potížím se spolužáky, nebo kvůli moc náročným rodičům. Normální děti s normálními problémy.

A pak tu jsem já.

Mrzout to prostě miluje, když si může užít kompletní psychologický rozbor se mnou.

A jak by ne? Příběh Grubbse Gradyho tu zná každý – přímo před očima mu zavraždili rodiče a sestru... pak strávil dlouhé měsíce ve cvokárně (Mrzout tomu ovšem říká „pobyt v ústavu pro dočasně narušené“) ... přijel bydlet ke svému strýci Dervishovi do jeho strašidelného starého zámku... jenže dotyčný strýc krátce nato zmagoril... Grubbs mu dělal ošetřovatele asi rok a strýc se pak vzpamatoval... a za pár měsíců Grubbs odjel s Dervishem a s kamarádem Billem-I Spleenem na natáčení jednoho filmu... a tam byl svědkem tragické smrti stovek lidí, když katastrofální požár srovnal všechno se zemí.

S podobnou minulostí jsem prostě obrovská dinosauří kost,

kterou by s chutí ohlodával kterýkoli dětský psycholog v okruhu sto kilometrů!

„Nechceš mi o těch svých snech něco povědět, Grubitschi?“ ptá se Mrzout.

„Ne.“

„Určitě ne?“

Nejradši bych se rozesmál, ale udržím se. Mrzout je neškodný. Je to určitě pěkná otrava, vandrovat věčně po několika venkovských školách a den po dni a rok po roce řešit stále stejné, nudné teenagerské potíže. Na jeho místě bych se taky s chutí zakousl do takového výživně narušeného žáka, jako jsem já.

„Grubistchi?“ pobídne mě Mrzout po několika vteřinách mlčení.

„Hmm?“

„Ono by ti to mohlo pomoci, kdybys mi řekl o svých snech. Sdílený problém – poloviční problém.“

Div že mu neodseknu: „A co sdílené klišé?“ Ale zase udržím jazyk na uzdě. Zkazil bych Mrzoutovi náladu, kdybych ho takhle zpražil. Možná by se dokonce rozplakal.

„Ale on to žádný velký problém není, pane,“ odpovím místo toho a snažím se dovést pohovor ke konci. Přijdu kvůli němu o fyziku, kterou mám docela rád.

„Prosím, Grubitschi, říkej mi Williame a tykej mi.“

„Promiňte, pane... vlastně promiň, Williame.“

Mrzout se usměje od ucha k uchu, jako kdyby se mu povedl průlom. „Zlé sny musí být problém, když nepřestávají,“ naléhá vlídně. „Kdyby ses mi svěřil, třeba bychom přišli na to, jak je zarazit.“

„To pochybuju,“ odpovím trochu ostřeji, než jsem měl v úmyslu. Mluví tu o něčem, na co je trapně krátký. Nevadí mi, když

se o mě školní psycholog zajímá, ale šťve mě, že se při té snaze vymámit ze mě tajemství chová jako druhořadý fušer.

„Nechtěl jsem se tě dotknout, Grubitschi,“ pospíší si honem Mrzout, protože mu dojde, že to přepísknul.

„Upřímně řečeno, pane,“ zpražím ho návratem k vykání, „mám ten dojem, že na podobný věci ani nemáte kvalifikaci.“

„Ne, to ne, samozřejmě ne,“ souhlasí Mrzout a zatváří se posmutněle. „Nechci se vydávat za něco, co nejsem. A omlouvám se, pokud to tak působilo. Jen jsem si říkal, že kdybys měl náladu si popovídat, mohlo by ti to i pomoci. Mohl by to být začátek. Samozřejmě že není na mně, abych... nepodléhám iluzím, že... jak říkáš, nemám kvalifikaci na...“ Nedokoktá to a přestane. „Hlavně se mi tu nesložte,“ zasměju se provinile. „Však se nic moc neděje. Prostě jenom s nikým nechci o těch snech mluvit. Zatím.“

Mrzout polkne, pak honem přikývne a řekne mi, že můžu jít. Že mi dá čas na vydechnutí. Možná za měsíc za dva si mě zase pozve „na pokec“.

U dveří zakolísám, nechce se mi ho zanechávat v tak ubité náladě – sklání hlavu k poznámkám a vypadá, jako by se měl každou chvíli rozbrečet.

„Pane Mau... Williame?“ Zvědavě zvedne hlavu. „Jestli chceš, mohl bys mi od příště říkat Grubbsi.“

„Grubbsi?“ zopakuje nejistě.

„Tak mi říkají kamarádi.“

„Aha,“ přikývne a rozzáří se, jako kdyby vyhrál jackpot.

Vyklouznu ven a skrývám úsměv. Školní poradci – brnkačka!

Polední přestávka. Loch chce vědět, o čem jsem mluvil s Mrzoutem.

„O velikosti tvýho mozku,“ odpovím mu. „Debatovali jsme, jak moc je maličkej.“

„O velikost mýho mozku se nestarej,“ odfrkne si Loch. „Můj mozek je v poho. A o moc zdravější než ta tvoje scvrklá přemejšlejší centrálka.“

„Jak je mozek vůbec velkej?“ ozve se Charlie. Všichni se na něj podívají. „Já jestli jako zaplňuje celou hlavu.“ Začne se dloubat do lebky a hledá měkčí místa.

„Ve tvým případě o tom pochybuju,“ prohlásí Loch. „Ty tam nejspíš máš dost volnýho místa na fotbalovej míč.“

Všichni se rozesmějí. Směje se i Charlie. Zvykl si, že si ho pořád dobíráme. Nevadí mu to. Vždycky to myslíme dobře. A Charlieho Ralla máme všichni rádi. Je to tak hodný kluk, že na něj nikdo nedokáže být zlý.

Je nás šest a schovali jsme se před deštěm ve dveřích, z nichž je vidět na fotbalové hřiště. Obvyklá smečka barbarů na něm okopává k smrti utahaný starý míč – a sebe navzájem – a na déšť kašle.

K naší partě patřím já, Loch, Charlie, Frank, Leon a Mary. My dva s Lochem jsme o hlavu vyšší než ostatní. Jsme největší porážkové na škole, což nás taky dalo původně dohromady. Loch provozuje zápas. Chtěl, abych ten sport dělal s ním, a proto se se mnou skamarádil. Dlouho jsem se tomu bránil – opravdový řeckořímský zápas se vůbec nepodobá těm zápasům v telce, je svázaný pravidly a není na něm moc k vidění – ale nakonec mě přemluvil, ať to prubnu. Nijak zvlášť mi to nejde a ani mě to obzvlášť nebaví, ale abych Lochovi udělal radost, každý měsíc s ním jedu na pár zápasů a pak sebou třískáme na žíněnkách a potíme se. „Myslím, že Mrzout je na staršího pána docela sexy,“ prohlásí Mary, načež se sborem ozvou posměšky a hvízdání.

„Ty bereš na Mauche?“ zajíkne se Leon a předstírá infarkt.

„Ne,“ odpoví Mary odměřeně. „Jenom mi připadá sexy. Vsa-
dím se, že mimo školu po něm ženský vysloveně jedou.“

Smích ztichne a celá ta naše chlapecká testosteronová pětka se po sobě nejistě podívá. Sami bysme to nepřiznali, ale holky v našem věku toho o světě dospělých vědí o dost víc než my. Dospělí fungují jinak. Ve škole je hračka rozlišit vítěze a poražené, borce a troty. Svět mimo školu je ale záhadný. Profesionální sportovci jsou borci, to je jasné, stejně tak i herci a popoví zpěváci a tak, ale co normální lidi? Co způsobuje, že je takový obyčejný chlapík přitažlivý pro ženy? Vážně nevím. Ale pokud je takový Mrzout Mauch, možná nás všechny časem čekají maléry. Podle toho, jak se ostatní mračí, poznám, že je napadlo totéž.

A zatímco se pokoušíme nějak srovnat se světem, kde Mrzout Mauch je sexuální dravec, dojdou k nám Reni a Shannon, drží se za ruce a pochechtávají se nějakému vtipu.

„Zrovna jsem klukům říkala, jak je pan Mauch sexy,“ prohlásí Mary.

„Jo William?“ řekne Reni a zamyšleně přikývne. „Fešák.“

„William?“ vyštěkne na sestru Loch.

„To chtěl on, ať mu tak říkám.“

„Nevěděl jsem, že chodíš k poradci,“ zavrčí Loch.

„Tý toho o mně nevíš...“ protáhne Reni koketně a pak osloví se zvednutým obočím Shannon. „Co ty a William Mauch? Nic moc, nebo sexy?“

„To-tál-ně sexy,“ řekne Shannon vážně... ale pak se rozesměje.

„No tohle! Koukněte se, jak se tváříte!“

„Potvory!“ zavrčí Leon na ostatní holky, které se pištivě rozchechtaly se Shannon. „To nebylo moc vtipný.“

„Bylo to děsně vtipný,“ nesouhlasí Reni a smíchy jí tečou slzy.
„Vás je tak lehký tahat za nos... Představte si Mrzouta Mauche jako gigola!“ Rozesměje se ještě víc.

„Tumáš,“ vytáhnu kapesník a podám ho Reni.

Mile se usměje a začne si otírat tváře. Čtyři zlomyslné obličejy se našpulí a okamžitě začnou hvízdát.

„Grubbs plus Reni rovná se velká láska,“ dělá Frank, jako že něco kreslí na zed’.

„Trhni si,“ zavrčím a klidně si kapesník od Reni zase vezmu.
Další pískání a posměšky.

Polední přestávka proběhne jako obvykle. Máme si toho tolik co povídat... kamarádi, učitelé, úkoly, telka, filmy, počítačové hry, muzika, zápasení, velikost mozků... V půli přestávky k nám přijde Robbie McCarthy. Nepatří k partě, ale poslední dobou dolejší za Mary, takže nějaký ten čas musí strávit i s námi.

Já si hodně povídám s Reni. Ten kapesník byl speciálně pro ni. Patří Dervishovi. Já používám papírové, jako všichni normální lidi, co nežijou ve středověku. Nosil jsem ho s sebou asi týden a čekal jsem na šanci jí ho nabídnout. Je to staromódní a myšlené jako vtip – ale napůl i vážně. Jako možnost vyměnit si úsměv a milý pohled.

Reni ví, že jsem do ní zakoukaný. A mám dojem, že na pana Grubbse bere taky. Jenže s podobnými věcmi nemám moc zkušeností. Je dost možné, že jsem to odhadl špatně. A najisto se to nedozvím, dokud neseberu dost kuráže, abych ji objal a pokusil se ji políbit. Ale myslím, že mám slušnou šanci.

Lochovi to neva. Párkrát jsem viděl, jak se chová k jiným klukům, co na Reni něco zkoušejí – nafoukne se, až vypadá ještě

větší, než i tak je, mručí jako medvěd a snaží se je zastrašit. Kdyby měla Reni pro někoho z nich slabost, řekla by mu, ať toho nechá. Většinou ale jen staršího bráchu nechává, aby si hrál na ochránce, a spíš ho v tom podporuje.

Mít Lochovo svolení je důležitá věc. Je to můj nejlepší kámoš. Snažit se začít chodit se sestrou nejlepšího kamaráda bez jeho svolení? To se prostě nedělá.

Ke konci polední přestávky se k nám došourá menší, tělnatý kluk s tupozrakostí na levém oku a ve mně bodne pocit viny, mnohem silněji, než jak se mi to stalo v kanceláři Mrzouta Mauche.

„Čau Grubbsi,“ řekne Bill-I s úsměvem.

„Čau,“ heknu.

„Nazdar, Bille-I! Jak se máš, vole?“ vybafne Loch a napřáhne ruku. Bill-I po ní automaticky sáhne, jenže Loch ucukne, palcem si ohrne nos a zavlní prsty. „Túúdle!“

Bill-I zrudne, ale zmůže se jen na otrávený úšklebek a pak rozpačitě spustí ruku.

„Jak malej,“ prohlásí Reni otráveně a protočí na bratra panenky.

„Tady prckovi to neva, že ne, Spleene?“ chechtá se Loch a sevře Billovi-I hlavu do zápasnického chvatu.

„Neva,“ zopakuje zdušeně Bill-I. Loch ho pustí a pocuchá mu vlasy. Bill-I se pořád usmívá, ale je to *hodně* napjatý úsměv – a v obličejí je červený jako rak. „Jak je, Grubbsi?“

„Jde to. Co ty?“

„Fajn.“

Rozpačitě se na sebe usmíváme. Ostatní se na nás chvíli pozorně dívají. Pak se vrátí k normálnímu hovoru, jen bez nás.

„Děláš tenhle víkend něco?“ zeptá se Bill-I.

„Nic moc. Možná budeme s Lochem trochu trénovat chvaty.“
„Aha. Mě napadlo, že bych zaskočil a pustili jsme si nějaký film... jestli ti to vyhovuje...“

„Sakra, to se snad nemusíš ptát, ne?“ zasměju se nervózně. „Ty se přece můžeš stavít, kdy chceš. Je to zrovna tak tvůj barák jako můj.“

„Špička!“ Bill-I se už usmívá jako normálně. „Chceš se koukat se mnou?“

„Možná. Pokud zrovna nebudu u Locha a nebudeme trénovat. Jak jsem říkal.“

„Jo, to jsi říkal,“ odpoví Bill-I tiše.

Ozve se zvonek a všichni se hrnou zpátky do třídy. Stovky dětí, všichni halekají a brebentí a smějí se. Bill-I si jde po svém. Nerozloučí se. Dívám se, jak jde davem, sám a bez přítele, a připadám si jako mizera, jako něco, před čím by si i skunk zacpal nos.

Než se objevil Loch Gossel, byl Bill-I můj nejlepší kamarád. Když jsem se po smrti rodičů a po pobytu ve cvokárně nastěhoval sem, jen díky němu jsem získal pocit, že přece jen nejsem na celém světě sám. Pomohl mi, abych se zase dostal na nohy. Uvedl mě ve škole, dělal mi společnost o přestávkách, když si mě všichni drželi od těla. Bojoval mi po boku na tom natáčení filmu Massagre – a tím, co nás ohrožovalo, nebyl požár. Snažil se mi pomáhat, když se mi krátce nato zase vrátily noční můry, a to i přesto, že sám měl v hlavě zmatek nad zmatek.

A jak já mu to oplatím? Opustím ho jen kvůli kamarádství s Lochem, Reni a s partou. Nechám ho na holičkách. Zachovám se jako Jidáš.

Je to špatnost, ale takhle to chodí. Když starý kámoš nezapadne mezi vaše nové kamarády, prostě se ho zbavíte. To je škol-

